

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 83.435 van 10 november 1999
in de zaak A. 87.551/VII-19.720.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. LAMRABET,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 29 oktober 1999 (per fax) heeft ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 oktober 1999 tot weigering van toegang tot het grondgebied van het Rijk;

Gelet op de beschikking van 10 november 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 3 november 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 november 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. LAMRABET, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is op 5 oktober 1999 België binnengekomen en heeft zich op 9 oktober 1999 vluchteling verklaard.

1.2. Op 12 oktober 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van toegang.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 1999 luidt als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 15 oktober 1999 in het Transitcentrum 127, in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. LAMRABET.

Betrokkene, die stelde de XXX nationaliteit te bezitten, verklaarde dat hij laatstejaarsstudent zou zijn op de hogere middelbare school te B. Hij zou

afwisselend bij zijn vader, XXX, te K. (N.) en bij zijn moeder, XXX, te M. (L.) hebben gewoond. Betrokkene zou - net zoals zijn moeder - de katholieke godsdienst belijden. Betrokkenes vader zou een 'F.' (traditionele priester) zijn en als verbindingspersoon fungeren tussen de gelovigen en de traditionele god, 'T.' genaamd, die zou aanbeden worden in het gebied (rond K.) waar de leden van B. leven. Het vereren van de god 'T.' zou niet haaks staan met het belijden van de katholieke godsdienst. In december 1998 zou betrokkene van zijn grootmoeder hebben vernomen dat hij als oudste zoon van de 'F.' op zeventienjarige leeftijd het priesterschap van zijn vader zou moeten overnemen en gedurende één jaar ononderbroken in een heilige plaats (een 'shrine') zou moeten verblijven, om uiteindelijk een volwaardige 'F.' te worden. Betrokkene zou hieraan echter weinig aandacht hebben geschonken. Midden augustus 1999 zou betrokkenes vader naar zijn leeftijd hebben geïnformeerd. Einde augustus 1999 zouden betrokkenes vader en enkele ouderen hem - met het oog op zijn 17de verjaardag op 7 september - te L. hebben opgedragen zijn vader op te volgen in diens rol als traditionele priester. Betrokkene zou hebben geweigerd, omdat hij zijn studies niet zou hebben willen opgeven en plannen zou hebben gehad om universitaire studies aan te vangen. Betrokkene zou deze weigering hebben herhaald ten aanzien van zijn familie en de gelovigen te K. Betrokkenes familie zou hebben gepoogd hem alsnog te overtuigen door hem aan de 'vloek' te herinneren, die hem bij een weigering boven het hoofd zou hangen. Hij zou namelijk een uitgestotene worden en sterven. Betrokkene zou naar het paleis van het traditionele dorps hoofd zijn gebracht, alwaar hij door een oudere zou zijn geslagen. Hij zou zijn gewaarschuwd dat het niet mogelijk zou zijn het priesterschap te weigeren. Betrokkene zou diezelfde nacht naar zijn moeder te M. zijn gevlucht, aan wie hij alles zou hebben uitgelegd. De volgende dag zou betrokkene met vrienden hebben gepraat en zou hij besloten hebben het land te verlaten en naar Duitsland te vluchten, om aldaar zijn studiën te vervolledigen. Een vriend, XXX, zou - tegen betaling - voor een paspoort met visum hebben gezorgd. Betrokkene zou bij een vriend, XXX, te D. hebben verbleven. Op 4 oktober 1999 vertrok betrokkene vanuit D., per vliegtuig, met eindbestemming Munchen (Duitsland), maar werd hij op 5 oktober 1999 bij een tussenlanding in Zaventem tegengehouden, omdat hij over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte. Betrokkene vroeg op 9 oktober 1999 asiel aan (cfr. bevindingen van de Rijkswacht te Zaventem in verslag nr. 134/7523/M. dd. 5 oktober 1999).

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonlijke

en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er vastgesteld te worden dat betrokkene bedrieglijke verklaringen aflegt. Zo verklaarde betrokkene ten aanzien van de Rijkswacht te Zaventem (cfr. hogervermeld Rijkswachtverlag), voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 11 oktober 1999, punt 4) en tijdens het verhoor in dringend beroep dat hij in 1982 zou zijn geboren. Uit een radiografisch onderzoek - uitgevoerd door een arts van het St. Pietersziekenhuis te Brussel (cfr. medisch verslag, dd. 11 oktober 1999, met code 431270) - blijkt echter dat betrokkene minstens 19 jaar is (met een mogelijke afwijking van 1 jaar). De authenticiteit van de door betrokkene voorgelegde kopie van een geboorteakte (dd. 13 september 1999), kan - gelet op de voorgaande vaststelling - in twijfel worden getrokken, omdat dit document 2 september 1982 als geboortedatum vermeldt. Opmerkelijk is verder dat het door betrokkene voorgelegde paspoort van XXX (met nummer 99/PS113/411759 op zijn naam en met zijn foto) 2 september 1969 als geboortedatum vermeldt. In dit verband moet er eveneens opgemerkt worden dat betrokkene ten aanzien van de Rijkswacht te Zaventem zelf verklaarde zijn paspoort frauduleus te hebben verkregen. Aan betrokkene werd de toegang tot België geweigerd, omdat hij over onvoldoende middelen van bestaan beschikte. Het frauduleuze karakter van betrokkenes paspoort (met geboortedatum 2 september 1969) werd ten aanzien van de Rijkswacht te Zaventem door betrokkene zelf opgeworpen (cfr. hogervermeld Rijkswachtverslag) en berust louter en alleen op zijn verklaringen. Bovendien - en niet in het minst - is het heel merkwaardig dat de door betrokkene bij aankomst voorgelegde kopie van een aanvraag van een identiteitskaart bij de 'G. D.' als geboortedatum eveneens 2 september 1969 vermeldt (cfr. kopie van dit document in hogervermeld Rijkswachtverslag).

Voorgaande opmerkingen laten niet toe om nog langer geloof te hechten aan betrokkenes verklaringen, en plaatsen (de motieven voor) zijn asielaanvraag volkomen op de helling, vermits betrokkenes leeftijd een cruciaal element is in zijn asielrelaas, en het precies op dat punt in vraag wordt gesteld.

Daarenboven ondermijnt een belangrijke tegenstrijdige verklaring de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas in verdere mate. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn katholieke godsdienst hem niet toelaat om aan dergelijke godenverering te doen, terwijl hij tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal verzekert dat het belijden van de katholieke godsdienst en het vereren van de god 'T.' niet onverenigbaar zijn.

Verder ondernam betrokkene geen enkele poging om bescherming te zoeken bij de XXX autoriteiten.

Betrokkenes verklaring hiervoor, namelijk dat zij geen bescherming bieden tegen de 'vloek', komt onaannemelijk over. De 'vervolging' welke hij aanhaalt, gaat geenszins uit vanwege de XXX overheidsdiensten, doch wel van de (plaatselijke) leden van een traditionele godsdienst. Het door betrokkene voorgelegde Sabena-ticket (met nummer 085 9699917846 en reisweg DLA/BRU/MUC/ZRH/DLA), doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen (cfr. kopie van dit document in hogervermeld Rijks-wachtverslag).

De door betrokkene voorgelegde kopie van een geboorteakte (dd. 9 september 1991), doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen, omdat dit document volgens de verklaringen van XXX (cfr. fax van 21 oktober 1999) niet aan betrokkene zou toebehoren, maar aan diens neef, XXX.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem de toegang tot het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot toegang besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 oktober 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, verzoeker betoogt :

"De uitvoering van de bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden gerepatrieerd naar XXX, land dat hij, omwille van de vervolgingen die hij daar ondergaat, heeft ontvlucht.

Verzoeker zit momenteel in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 28.10.99 werd er reeds een repatriëringspoging ondernomen, verzoeker weigerde te vertrekken.

Aangezien de beslissing uitvoerbaar is, kan verzoeker elk moment teruggewezen worden.";

Overwegende dat de uiteenzetting van verzoeker overtuigt, omdat hij alert en tijdig heeft gereageerd met zijn verzoekschrift van 29 oktober 1999; dat bijgevolg is voldaan aan de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

3.2. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde van voormeld artikel 17, §§ 1 en 2, betreft, verzoeker een enig middel aanvoert, dat luidt :

"Schending van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15.12.80 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.91 m.b.t. de formele motiveringsplicht aan de administratieve rechtshandelingen

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de opmerkingen met betrekking tot de leeftijd van verzoeker niet langer toelaten geloof te hechten aan de verklaringen van verzoeker en plaatsen de motieven voor zijn asielaanvraag volkomen op de helling, vermits betrokkene leeftijd een cruciaal element is in zijn asielrelaas en het precies op dat punt in vraag wordt gesteld.

De bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Terwijl het belangrijkste argument dat de tegenpartij naar voren schuift om de beslissing te motiveren dit het radiografisch botonderzoek naar de leeftijd van verzoeker is, dat uitgevoerd werd in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken op 11.10.99 door Dr. SOUAYAH van het Universitair ziekenhuis St.-Pieters te Brussel.

Dr. SOUAYAH gebruikte de methode van GREULICH en PYLE en kwam tot de bevinding dat verzoeker een leeftijd heeft van 19 jaar, met een mogelijke afwijking van 1 jaar.

Terwijl er vragen gesteld dienen te worden met betrekking tot de betrouwbaarheid en de juistheid van deze methode om de leeftijd te bepalen.

Het is namelijk zo dat hogergenoemde methodes uitgewerkt zijn aan de hand van een populatie van proefpersonen die zowel in tijd als in ruimte gedetermineerd zijn, te weten (de) een Amerikaanse groep uit de jaren 1980 en dat bijgevolg deze methode niet zonder meer kan worden toegepast op andere populaties die karakteristieke verschillen vertonen in casu mensen van de zwarte bevolkingsgroep uit Afrika.

In het kader van een gelijkaardige zaak die aanhangig werd gemaakt voor de Raad van State op 06.01.98 teneinde de schorsing en de vernietiging te bekomen van de bestreden beslissing, werden er door de advocaat van de verzoekende partij brieven voorgelegd van artsen die allen terughoudendheid en vraagtekens plaatsen bij de betrouwbaarheid van de methodes van onder andere GREULICH en PYLE.

Dokter Xavier DENIS, voormalig hoofd van de dienst Radiologie van de kliniek van Montegnée stelde in zijn brief dd. 05.01.98 het volgende;

'L'âge osseux peut être déterminé par radiographie du poignet en référence aux tables de GRUELICH and PYLE et de TANNER. Ces tables sont théoriquement d'application jusqu'à l'âge de 18 ans.

Cependant, dans la réalité d'application, à partir de 14 ans, les différences de morphologie des noyaux d'ossification deviennent tellement ténues que la détermination devient très incertaine; on considère que cette méthode de fixation de l'âge

osseux n'est plus d'application au delà de 14 à 15 ans.

D'autre part, la table GREULICH est basée sur une étude faite à la Stanford University de Californie sur une population californienne; la table de TANNER est réalisée à l'université de Londres sur un échantillonnage britannique.

Or, on sait que la maturation osseuse varie avec les races et les régions; la maturation osseuse est plus précoce chez les enfants de race africaine; de la sorte un âge osseux estimé à 18 ans chez un Guinéen en se basant sur une radio du poignet correspond très vraisemblablement à un âge réel nettement moindre.'

Dokter Phillipe RENOUY, radioloog(,) sluit zich aan bij de brief van Dokter DENIS en stelt verder dat de gebruikte methodes reeds verscheidene jaren oud zijn en dat ze nog nooit werden aangepast met betrekking tot de huidige evolutie in rijpheid van de hedendaagse jongeren.

De Raad van State heeft in deze zaak een arrest gevelde op 28.12.98 (nr. 77.847) waarin gesteld werd dat;

'Qu'il résulte de ces différents avis que la méthode utilisée par l'hôpital universitaire Saint-Pierre pour établir que l'âge du demandeur est largement supérieur à celui qu'il disait avoir ne peut pas être considérée, à première vue, comme fiable sans aucun risque d'erreur; que le Commissaire général adjoint ne pouvait donc ce fonder sur ce seul rapport, particulièrement laconique et dont les conclusions étaient contestées par le demandeur, pour affirmer que celui-ci 'a tenté de tromper les autorités belges' et en déduire que sa demande d'asile est manifestement non fondée parce que frauduleuse; qu'en cette branche, le moyen est sérieux;'

Verzoeker heeft steeds verklaard dat hij geboren werd op 02.09.82 (cfr. Rijkswachtverslag en werkfiche Kandidaat politiek vluchteling, verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal) en dat hij noodgedwongen een valse leeftijd heeft opgegeven teneinde een reispas te bekomen. Verzoeker heeft van in het begin uit eigen vrije wil verklaard dat hij zijn reisdocumenten heeft bekomen na betaling van een som geld aan een tussenpersoon teneinde zo snel mogelijk het land te kunnen ontvluchten.

Bovendien diende verzoeker een kopie van zijn geboorteakte in, die hij per fax had bekomen van zijn familie langs moederszijde.

De kopie die op 15.10.99 overgemaakt werd aan het Commissariaat-generaal, bleek achteraf deze van de neef van verzoeker te zijn, XXX.

Op 21.10.99 bekwam de raadsman van verzoeker dan de juiste geboorteakte en maakte die onmiddellijk over aan het Commissariaat-generaal.

De bestreden beslissing stelt de authenticiteit van dit laatste document in twijfel louter en alleen op basis van het uitgevoerde radiografisch botonderzoek, terwijl voldoende is aangetoond dat een dergelijk onderzoek niet betrouwbaar is.

Verder stelt de bestreden beslissing dat 'het heel merkwaardig is dat de door betrokkene bij aankomst voorgelegde kopie van een aanvraag van een identiteitskaart bij de 'G. D.' als geboortedatum eveneens 2 september 1969 vermeldt (cfr. kopie van dit document in hogervermeld Rijkswachtverslag).

Terwijl nogmaals dient te worden herhaald dat verzoeker zelf zegt valse verklaringen te hebben afgelegd teneinde de reisdocumenten te bekomen.

Dat verzoeker, via een tussenpersoon de nodige stappen heeft ondernomen om alle documenten te bekomen mits betaling en dit in de maand september 1999.

Dat verzoeker op 10.09.99 zijn paspoort heeft bekomen en op 23.09.99 zijn Schengenvisum en dat hij een paar dagen later het desbetreffende attest van de G. D. heeft bekomen, namelijk op 29.09.99.

Dat het dus niet verwonderlijk is dat ook op dit document een valse datum vermeld staat aangezien het bekomen werd in dezelfde periode als het bekomen van de overige reisdocumenten.

Dat (de) tegenpartij deze documenten niet in twijfel lijkt te trekken en eerder lijkt te beweren dat verzoeker dan toch op 02.09.69 is geboren, terwijl zij anderzijds het gevoerde botonderzoek als onomstotelijk bewijs aanvoert waarin dan weer gesproken wordt van een leeftijd 'minstens 19 jaar met een mogelijke afwijking van 1 jaar'.

Dat deze motivering door zijn dubbelzinnigheid niet voldoet aan de vereisten van de motiveringsplicht.

Verder stelt de bestreden beslissing dat er een belangrijke tegenstrijdigheid is met betrekking tot de door verzoeker afgelegde verklaringen;

'Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn katholieke godsdienst hem niet toelaat om aan dergelijke godenverering te doen, terwijl hij tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal verzekert dat het belijden van de katholieke godsdienst en het vereren van de god T. niet onverenigbaar zijn.'

Terwijl de bestreden beslissing dit argument naar voren haalt met een volledige miskennis van de situatie in heel wat Afrikaanse landen waar de tradi(tionele) godsdiensten naast en vaak samen met de Christelijke godsdienst blijven bestaan.

Dat zelfs in de wijze waarop Afrikaanse christenen hun geloof belijden heel wat rituelen en gebruiken

terug te vinden zijn die afkomstig zijn van traditionele godsdiensten.

Verzoeker schetste enkel deze realiteit toen hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat het aanbidden van de god T. niet onverenigbaar was met het Christelijk geloof.

Dat het echter zo is dat de Katholieke Leer elke vorm van afgodendienerij verbiedt. Dat verzoeker dit zo heeft geleerd en zo verklaarde tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker wenst deze bestaande praktijk niet over te nemen.

Dat er bijgevolg geen tegenstrijdigheid is in de verklaringen van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt verder dat 'de vervolging welke hij aanhaalt, gaat geenszins uit vanwege de XXX overheden, doch wel van de (plaatselijke) leden van een traditionele godsdienst.'

Terwijl vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet noodzakelijk dient uit te gaan van de overheden. Ook feiten gepleegd door andere personen of bevolkingsgroepen omwille van één van de vijf gronden van de Conventie, kunnen vervolging uitmaken (VANHEULE, D., 'Vluchtelingen, een overzicht', MYS en BREESCH, Gent, 1998, pg. 40).

In conclusie stelt het Commissariaat dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is.

'Het gebruik van valse documenten is op zichzelf niet voldoende om te besluiten tot een bedrieglijke aanvraag.

Het Vluchtelingenverdrag zelf vermeldt in art. 31 trouwens het geval van onregelmatige binnenkomst of onregelmatig verblijf (waartoe ook de binnenkomst met valse documenten kan worden gerekend). Dit feit is niet strafbaar op voorwaarde dat de vreemdeling rechtstreeks komt van het grondgebied waar zijn of haar leven of vrijheid wordt bedreigd, hij of zij zich onverwijld bij de autoriteiten in het asiel-land meldt en deze overtuigt dat er geldige redenen zijn voor onregelmatige binnenkomst.' (VANHEULE(E), D., 'Vluchtelingen, een overzicht.', MYS en BREESCH, Gent, 1998, pg. 132-133).

Verzoeker heeft van bij de aankomst in België verklaard dat hij zijn reisdocumenten frauduleus heeft verkregen en dat zijn werkelijke geboortedatum niet 02.09.69 was maar wel 02.09.82.

Om te kunnen besluiten tot de vaststelling dat een aanvraag kennelijk ongegrond is dient er volgens de Raad van State vast te staan dat;

'Qu'est manifeste, au sens de l'article 52 de la loi du 15 décembre 1980 (...), ce dont l'existence ou la nature s'impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction telle que de plus amples investigations n'apparaissent pas nécessaires.

(R.v.St. nr. 49.972, 27 oktober 1994, T. Vreemd. 1995, 62).'
'De Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal mogen bij hun besluitname geen kennelijke vergissing begaan in hun appreciatie. Eenvoudige twijfel over de authenticiteit van documenten (...) volstaat niet om te besluiten tot kennelijke ongegrondheid.' (VANHEUL(E), D., 'Vluchtelingen, een overzicht', MYS en BREESCH, Gent, 1998, pg 144).
(...)"

Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat in een eerste deel de feiten nauwkeurig worden weergegeven, die resulteren uit de verschillende verklaringen van verzoeker tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal; dat in een tweede deel de verklaringen van verzoeker op objectieve wijze worden onderzocht in de globale context van zijn asielaanvraag; dat deze volledige en gedetailleerde analyse, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staat-lozen er heeft toe gebracht te besluiten dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat verder uit de bestreden beslissing op het eerste gezicht blijkt dat het verhaal van verzoeker noch waarachtig overkomt, noch in overeenstemming lijkt te zijn met zijn verschillende verklaringen;

Overwegende dat de kern van het verhaal van verzoeker zijn vlucht is uit zijn land van herkomst, om religieuze motieven; dat hij aanvoert, dat hij in het spoor van zijn vader op achttienjarige leeftijd priester moest worden om de god "T." te vereren, als oudste zoon van de "F.", zijnde zijn vader, die eveneens priester is; dat hij deze religieuze loopbaan helemaal niet wenste, wou studeren, en een loopbaan opbouwen en daarom is gevlucht;

Overwegende dat het gedwongen priesterschap van verzoeker, volgens hem, wordt voorafgegaan door een

verplicht verblijf op een heilige plaats, en dit gedurende één jaar vóór hij achttien jaar zou worden; dat hij bijgevolg dient te bewijzen dat hij zeventien jaar oud is en/of enkele maanden ouder; dat hij dit niet aantoonst in de huidige stand van de rechtspleging; dat hiertoe vooreerst wordt verwezen naar het uitgevoerde medisch onderzoek, waaruit met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid blijkt dat hij minstens negentien jaar oud is, met een foutmarge van één jaar; dat vervolgens wordt verwezen naar de niet betwiste omstandigheid dat verzoeker zich liet doorgaan voor een dertigjarige man, omdat hij in het bezit was van een paspoort waarop stond vermeld dat hij in 1969 was geboren; dat hij bovendien in het bezit was van een document betreffende een aanvraag tot het bekomen van een identiteitskaart, waarop stond vermeld dat hij in 1969 zou zijn geboren; dat vaststaat dat dit laatste document niet was bedoeld om de vlucht uit het land van oorsprong mogelijk te maken, zodat op het eerste gezicht niet blijkt waarom dit jaartal op voornoemd document werd vermeld; dat tenslotte verzoeker op een aanvraag voor het bekomen van een identiteitsdocument foutieve gegevens liet aanbrengen, terwijl dit document niet vereist was om naar een ander land te reizen;

Overwegende dat het religieus motief van verzoeker om zijn vluchtverhaal te staven op het eerste gezicht niet ernstig kan worden genomen, nu hij voor het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zijn katholieke godsdienst niet onverenigbaar is met het vereren van de god "T.", terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zijn katholieke godsdienst hem niet toestaat om aan dergelijke godenverering te doen; dat verzoeker niet waarschijnlijk maakt dat hij de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet kan inroepen, omdat hij de religie van zijn vader als "zeer lokaal" typeert en daaraan toevoegt dat hij als katholiek niet gelooft in

de gevolgen van een mogelijke vloek, wanneer hij niet in het voetspoor van zijn vader zou treden;

Overwegende dat, tenslotte, alle motieven van de bestreden beslissing samen dienen te worden gelezen, dat hieruit blijkt dat verzoeker heeft ingezien wat de betekenis en de draagwijdte is van deze motieven en zich heeft verweerd tegen de bestreden beslissing met de middelen die het recht hem verschaft; dat bijgevolg is voldaan aan de formele motiveringsplicht; dat uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing adekwaat is gemotiveerd, vermits zij naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas van verzoeker, pertinente en gedetailleerde motieven bevat die de bestreden beslissing op het eerste gezicht afdoende motiveren; dat bijgevolg is voldaan aan de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat het enig middel van verzoeker niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeven-duizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tien november 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.